

Appel iværksat den 23. september 2013 af Philips Lighting Poland S.A. og Philips Lighting BV til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 11. juli 2013 i sag T-469/07, Philips Lighting Poland S.A. og Philips Lighting BV mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-511/13 P)

(2013/C 352/16)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Philips Lighting Poland S.A. og Philips Lighting BV (ved abogada M.L. Catrain González, barristers E.A. Wright og H. Zhu)

De andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union, Hangzhou Duralamp Electronics Co. Ltd, GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt), Europa-Kommissionen og Osram GmbH

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves og den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører appellanterne.
- Rådet tilpligtes at betale appellanternes omkostninger både for Retten og for Domstolen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med appellen i den foreliggende sag har appellanterne nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom og annullation af den anfægtede forordning af følgende grunde:

- 1) Retten har fejlfortolket artikel 9, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 ⁽¹⁾ (»grundforordningen«) (artikel 9, stk. 1), da den fastslog, at Rådet er berettiget til at anvende artikel 9, stk. 1, så meget desto mere i situationer, der falder uden for anvendelsesområdet for denne bestemmelse (dvs. når der ikke er tale om tilbagetrækning af en klage, men snarere at tilslutningen til klagen blot er faldet). Rettens udvidende fortolkning af artikel 9, stk. 1, har ikke støtte i hverken ordlyden eller opbygningen af bestemmelserne i grundforordningen. Den modsiges ligeledes af institutionernes praksis de sidste 25 år under hvilke anvendelsen af artikel 9, stk. 1, efter tilbagetrækning af en klage, altid har udløst, at den forbundne undersøgelse blev afsluttet.
- 2) Retten har begået en retlig fejl — og derfor foretaget en urigtig anvendelse — af grundforordningens artikel 4, stk.

1 og artikel 5, stk. 1 (»artikel 4, stk. 1 og artikel 5, stk. 1«) ved definitionen af »erhvervsgren i Fællesskabet«. Dette har ført til den urigtige konklusion, at en »stor andel« af den samlede produktion i Fællesskabet kun må fastlægges under anvendelse af den ene af de to grænser, der kræves i henhold til artikel 5, stk. 4 — grænsen på 25 %. Den fejlagtige afgrænsning af »erhvervsgren i Fællesskabet« har påvirket institutionernes skadesanalyse, der i stedet for at blive fastlagt på grundlag af dumpingimportens virkninger på »erhvervsgrenen i Fællesskabet« som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 1 (artikel 3, stk. 1), og defineret i artikel 5, stk. 4, blev bedømt på grundlag af den »virksomhed, som støttede klagen« eller »den største producent«. Ingen af disse begreber anvendes i grundforordningen med henblik at definere »skade«.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22.12.1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 56, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal de première instance de Namur (Belgien) den 27. september 2013 — Belgacom SA, som viderefører den sag, der er anlagt af Belgacom Mobile SA, mod Province de Namur

(Sag C-517/13)

(2013/C 352/17)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de première instance de Namur

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Belgacom SA, som viderefører den sag, der er anlagt af Belgacom Mobile SA

Sagsøgt: Province de Namur

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (»tilladelsesdirektivet«) ⁽¹⁾ fortolkes således, at den er til hinder for, at regler udstedt

af en national myndighed eller et lokal organ i budgetmæssigt øjemed, der ikke har noget at gøre med denne godkendelse, indfører en afgift på infrastruktur til mobilkommunikation, der bruges som led i udøvelsen af aktiviteter, der er dækket af en generel tilladelse udstedt ved gennemførelsen af dette direktiv (hvorved der i givet fald sondres mellem tilfælde, hvor disse strukturer er opført på privat ejendom, og tilfælde, hvor de er opført på offentlig ejendom)?

- 2) Skal artikel 6, stk.1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (»tilladelsesdirektivet«) fortolkes således, at den er til hinder for, at regler udstedt af en national myndighed eller et lokal organ i budgetmæssigt øjemed, der ikke har noget at gøre med denne godkendelse, indfører en afgift på infrastruktur til mobilkommunikation, som ikke fremgår af de betingelser, der er opregnet i afsnit A i bilaget til nævnte direktiv, navnlig fordi den ikke udgør en administrativ afgift i henhold til artikel 12?

(¹) EFT L 108, s. 21.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af
Työtuomioistuin (Finland) den 9. oktober 2013 — Auto- ja
Kuljetusalan Työntekijäliitto AKT ry mod Öljytuote ry og
Shell Aviation Finland Oy**

(Sag C-533/13)

(2013/C 352/18)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Työtuomioistuin

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Auto- ja Kuljetusalan Työntekijäliitto AKT ry

Sagsøgte: Öljytuote ry og Shell Aviation Finland Oy

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 4, stk. 1, i vikardirektivet (2008/104/EF) (¹) fortolkes således, at der pålægges de nationale myndigheder, herunder retterne, en permanent forpligtelse til at gøre brug af de midler, de råder over, for at sikre, at ingen nationale retsforskrifter eller bestemmelser i kollektive overenskomster, der er i strid med en bestemmelse i direktivet, er i kraft eller anvendes?
- 2) Skal direktivets artikel 4, stk. 1, fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning, hvorefter anvendelsen af vikaransatte kun er tilladt i de særligt opregnede tilfælde, såsom udligning af spidsbelastninger eller i forbindelse med arbejdsopgaver, der ikke kan udføres af en virksomheds egne arbejdstagere? Kan en længerevarende anvendelse af vikaransatte side om side med en virksomheds egne arbejdstagere inden for rammerne af virksomhedens sædvanlige arbejdsopgaver kvalificeres som forbudt anvendelse af vikaransatte?
- 3) Hvilke midler råder retten over, såfremt den nationale ordning anses for at være i strid med direktivet, med henblik på at nå direktivets mål, når der er tale om en kollektiv overenskomst, der skal overholdes af borgere?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/104/EF af 19.11.2008 om vikararbejde (EUT L 327, s. 9).